

tolkning af Loven af 1889 ikke var saa human, som man kunde ønske. Jeg skal som yderligere Bevis minde om, hvad der staar i Betænkningen over dette Forslag, det findes i Tillæg B. for 1888—89, Sp. 263: „Nærværende Lovforslag tilsigter at støtte Administrationen i den i de senere Aar fulgte Praksis, hvorved Spørgsmaalet om Invalidforsørgelse behandles med mindre Strengbed i Bedømmelsen“. Det var det, Lovforslaget tilsigtede, at vi paa den ene Side skulde have mindre Strengbed i Bedømmelsen, medens Administrationen paa den anden Side skulde være sikret mod at blive dømt til at betale Invaliderne for en lang Arrække tilbage. Saa erklærede Finansministeren, at han vilde være mere human, idet der saa ikke var saa meget at risikere ved, at den vedkommende fik Invalidforsørgelse. Thi saa kunde de ikke med deres Krav gaa 20 Aar tilbage.

Meningen med nærværende Forslag er, at det kun skal angaa Krigsinvalider. Men hvorfor skulle de, der have det Uheld at blive Invalid i Fredstid, ikke komme med? Vi have Eksempler paa, at Folk ere komne ind i Tjenesten og have mistet Arme og Ben. Det er under Skydningerne ved Artilleriet passeret, at Folk have mistet et og komme Tider to af de aller vigtigste Lemmer. Mange ere som Soldater blevne ødelagte for hele deres øvrige Livstid, ere blevne Krøblinge baade paa den ene og den anden Maade. Vilde vi have Hær og Flaade, i det hele taget Soldater, maa vi vide, at det koster Penge, mange Penge, og hvis vi ikke have Lykt til at give disse mange Penge, maa vi se at indrette os paa en jaadan Maade, at Hær og Flaade maatte blive mindre. Men ville vi have den Slags Karitæter, maa vi ogsaa vide at betale, hvad det koster, og der er god Mening i, at vi faa et Lovforslag, som giver Krigsinvaliderne 25 pCt. Tillæg. Vi have været med til flere Gange i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand — det kan ogsaa ses i Motiverne — at give Tillæg til Invaliderne. Skulle vi imidlertid give til disse Krigsinvalider, forekommer det mig, at Ketsferdighed og Billighed forlange, at de af vore Sønner, der komme hjem efter at være blevne gjorte til Krøblinge i Tjenesten, komme med lige saa godt som de, der ere indfaldte i Krigstid og der ere blevne

Invalid. Disse blive nemlig ikke alene Invalid i Slag, de kunne ogsaa blive det paa mangfoldige andre Maader. Naar det blot er Stet i Krigen, kunne de altsaa faa 25 pCt. Tillæg, medens de intet faa, der ere blevne Invalid i Fredstid. I Henhold til den Velvilje, der altid har været i dette Ting, saa længe jeg har været kendt her, over for dem, der have lidt Skade paa deres Helbred, medens de være Soldater, synes jeg, at de ogsaa bør komme med; selv om de ikke ere Krigsinvalid. Jeg skal ogsaa henstille til det eventuelle Udvalg at tage denne Side op. Som sagt, vi maa vide, at det at have Soldater koster Penge, og det ligner ikke noget at lave vore Sønner til Invalidder uden samtidig at sikre dem Understøttelse. Naar Tinget er humanit over for Krigsinvaliderne, maa det vise den samme Humanitet over for Fredsinvaliderne.

Endnu har jeg kun en lille Bemærkning tilbage. Den angaar et Spørgsmaal, som vi ogsaa have haft oppe i dette Ting, medens jeg har haft Sæde her, nemlig Invalid, hvad enten de nu ere blevne det i Krig eller i Fred, som siden aere en i den offentlige Mening vanærende Handling. De kunne ikke faa Understøttelse, og have de Understøttelse, miste de den. Dette have vi været inde paa mange Gange, naar vi have diskuteret Invalidspørgsmaalet. Det er gaaet saa vidt, at naar de have faaet Vresoprejsning og altsaa have faaet deres borgerlige Rettigheder, har Administrationen ikke ment at kunne gaa ind paa at give dem Invalidforsørgelsen tilbage, selv om Administrationen indrømmer, at de i og for sig kunne være berettigede dertil. Vi kende alle et Tilfælde fra Aalborg i Fjor. Vrede Medlemmer kunne tage første Hefte af Tillæg B., som blev omdelt i Samlingens første Dage, hvor alle Ministerierne Svar paa de til dem henbiste Andragender findes, og De ville finde Andragendet fra Aalborg afflaaet af Ministeren. Den ærede Minister vil sige — og maatte med Rette, det skal jeg ikke komme ind paa, jeg er ikke Jurist —, at han efter den Lovgivning, vi have, ikke er berettiget til at give en Forsørgelse; men er han ikke berettiget dertil, lad os saa sørge for, naar vi her revidere Invalideloven, at faa dette Lovforslag lavet saaledes, at han faar Berettigelse dertil. Naar der kommer en